

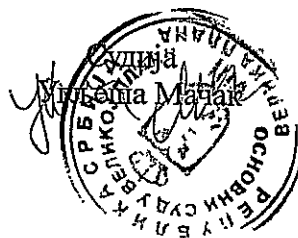

Република Србија
ОСНОВНИ СУД У ВЕЛИКОЈ ПЛАНИ
К.502/21
03.10.2025. године
ВЕЛИКА ПЛАНА

ИНФОРМАТИЧАРУ ОВОГ СУДА

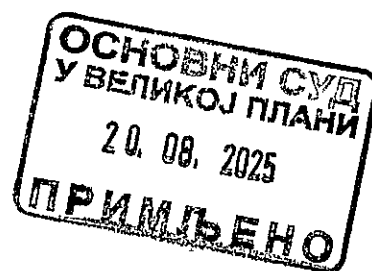
Налаже Вам се да Даниловић Далибору из Велике Плана ул. Илије
Гарашанина број 58 истакнете пресуду Вишег суда у Смедереву Кж.16р.59/25 од
03.06.2025. године преко интернет странице.

Прилог: пресуда Вишег суда Кж1.59/25 од 03.06.2025.

Република Србија
ВИШИ СУД У СМЕДЕРЕВУ
Број: Кж1.59/25
Датум: 03.06.2025. године
С м е д е р е в о

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Смедереву, као другостепени, у већу састављеном од председника суда - судије Слађане Бојковић, као председника већа и судија Предрага Лукића и Милана Тодоровића, као чланова већа, са записничарем Александром Симић, у кривичном предмету окривљеног Далибора Даниловића из Велике Плана, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о жалби браниоца окривљеног, адвоката Александра Томовића из Велике Плана, изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани К 502/21 од 30.01.2025. године, на седници већа одржаној 03.06.2025. године, након прибављеног предлога јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА жалба браниоца окривљеног Далибора Даниловића из Велике Плана, адвоката Александра Томовића из Велике Плана, па се **ПРЕИНАЧАВА** пресуда Основног суда у Великој Плани К 502/21 од 30.01.2025. године, у погледу одлуке о казни, тако што Виши суд у Смедереву окривљеног Далибора Даниловића из Велике са личним подацима као у изреци првостепене пресуде, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, применом одредби чланова 1, 4, 42, 45. и 54. Кривичног законика, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 7' (седам) месеци, док се у преосталом делу жалба одбија као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани К 502/21 од 30.01.2025. године окривљени Далибор Даниловић из Велике Плана оглашен је кривим за извршење кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће се извршавати у заводу за извршење кривичних санкција, по правноснажности пресуде.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 3.600,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећена је за остваривање имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац окривљеног, из свих разлога прописаних законом, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и окривљени ослободи од оптужбе или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, у свом акту КТЖ бр. 53/25 од 01.04.2025. године, предложио је да се жалба браниоца окривљеног одбије као неоснована, а побијана пресуда потврди.

Виши суд у Смедереву, као другостепени, одржао је седницу већа, размотрио целокупне списе предмета - заједно са побијаном одлуком и то у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, у смислу одредбе члана 451. став 1. Законика о кривичном поступку, па је нашао:

- жалба је делимично основана.

Као неосновани оцењени су жалбени наводи браниоца да је побијана одлука донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. Законика о кривичном поступку, јер иста садржи разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, који су јасни и непротивречни, како изреци тако и међусобно, а о чињеницама које су предмет доказивања не постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима одлуке о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника, због чега је било могуће испитати њену законитост и правилност.

Такође, окривљеном Далибору Даниловићу није повређено право на одбрану.

Чињеница је да је оштећена на главном претресу који је одржан 11.12.2024. године изјавила између осталог, да је окривљени критичном приликом увукао у двориште локала, вређао је, цимао и тресао и тада јој повредио врат, а да је у локал ушла како би позвала дете да изађе. Међутим, након што јој је предочена садржина записника о њеном испитивању пред јавним тужиоцем КТ 572/21 од 08.11.2021. године изјаснила се да остаје при тој изјави. Наведено одступање, којим се не мења суштина исказа оштећене, не доводи у сумњу његову веродостојност. Наиме, она је оба пута детаљно и на исти начин описала сам догађај. Оно у чему се њени искази разликују је у томе што је у исказу који је дала пред јавним тужиоцем навела да је окривљени увукао у локал, а на главном претресу - да је увукао у двориште локала, да би се потом - након што јој је предочен, вратила на првобитни исказ. Поменута разлика се може објаснити протеклом времена од самог догађаја и чињеницом да је први исказ дала у времену блиском догађају, док је на главном претресу испитана тек након три године - када се најбоље памти оно што је бит догађаја, а у овом случају то је начин на који је задобила повреду.

У прилог томе су и констатације из извештај лекара специјалисте Опште болнице „Стефан Високи“ у Смедеревској Паланци од 02.10.2021. године, где је оштећена прегледана тога дана у 18.40 часова. У извештају је између осталог, наведено да се јавила у УПС (Ургентно-пријемна служба) са упутом Дома здравља Велика Плана и дала анамнестичке податке да је бивши муж тог дана вукао и гурнуо при чему је ударила телом у зид и повредила лево раме, да има болове у врату приликом покретања руке, што је потврђено и

регледом и постављена дијагноза Laesio traumatica colli superficialis, prepisan analgetik по потреби и упућена да се у случају перзистирања тегоба са упутом јави ортопеду.

Коначно, према наводима сведока Стефана Мићовића, до расправе између окривљеног и оштећене дошло је у локалу, што такође говори у прилог веродостојности првобитног исказа оштећене, а жалбене наводе у том делу чини неоснованим.

У склопу наведеног, као носновани оцењени су и жалбени наводи да је исказ сведока Стефана Мићовића једини доказ, као и да из његовог исказа не произилази да је уопште дошло до контакта између окривљеног и оштећене. Сем тога, именовани сведок није децидно оспорио да се догађај одвијао онако како га је оштећена описала, насупрот потврдио је да је до расправе између окривљеног и оштећене дошло, објашњавајући да није запазио никакав физички контакт између окривљеног и оштећене али и да је био уморан, односно да таквом нечему није присуствовао. Дакле, он се изјаснио о ономе што је видео, не оспоравајући да није присуствовао свему, а сем тога, а што првостепени суд правилно уочава, у питању је сведок који познаје и окривљеног и оштећену и очигледно жели да задржи коректан однос и са једним и са другим, па не потврђује ни наводе окривљеног да је он тај који је био физички нападнут од стране оштећене. Не може се занемарити ни чињеница да је он први пут испитан тек на главном претресу од 29.01.2025. године, односно више од три године по самом догађају, који је њему могао остати у сећању и само као брачна расправа, без упамћивања детаља. Околност да против њега није покренут никакав поступак (претпоставља се да се мисли на поступак поводом евентуалног давања лажног исказа) није од утицаја на правилност оцене првостепеног суда, нити је суд тај који би евентуални поступак требало да покреће.

~~За разлику од навода оштећене, одбрана окривљеног је са основом оцењена као~~ усмерена на избегавање кривице, имајући у виду разлике у исказима у зависности од фазе поступка али и ранију осуђиваност, те наводе окривљеног да је критичном приликом на речи оштећене да ће позвати полицију одговорио „да га остави полиције и свега, јер му је полиције доста, с обзиром да је пре мање од годину дана изашао из КПЗ Пожаревац - Забела, где је издржавао казну затвора у трајању, од три године“, па отуда и претња упућена оштећеној да ће је убити ако позове полицију. Ово тим пре, што нема доказа за тврдње да је критичном приликом он тај који је био повређен - огребан по лицу.

Првостепени суд није повредио право на одбрану окривљеног, а то што се окривљени бранио сам, без стручне помоћи браниоца, у конкретној ситуацији не представља повреду тог права. Тако, одбрана путем браниоца за предметно кривично дело није обавезна, два главна претреса одложена су ради давања могућности окривљеном да браниоца ангажује - записници од 13.04.2023. године и 08.10.2024. године, уз упозорење на последице пропуштања, а у осталим ситуацијама зато што није било могуће обезбедити присуство окривљеног ни путем наредби за довођење, због чега је била расписана и потерница. Главни претрес одржан је тек 11.12.2024. године, у време када се окривљени налазио у кућном притвору у другом поступку, тако да то што окривљени није имао браниоца на главном претресу не може представљати одговорност првостепеног суда, који је правилно и у потпуности применио процесни закон, дајући окривљеном могућност да се заступа у поступку на начин за који сматра да му највише одговара. То што окривљени није изнео предлоге који се жалбом истичу представља искључиво његову одговорност, а и овај суд је става да извођење доказа испитивањем детета окривљеног и оштећене, као ни суочењем у датом поступку не би допринело потпунијем и обухватнијем утврђивањем чињеничног стања, нити би имало утицаја на правилност донете одлуке.

Осим тога, докази на које се указује жалбом, медицинска документација и извештај полиције, су докази изведени на главном претесу, окривљени је био у могућности да се о њима изјасни, није изнео никакве примедбе нити предложио евентуално извођење неких других доказа, због чега су и жалбени наводи који се односе на повреду права окривљеног на одбрану оцењени као неосновани.

Нису основани ни жалбени наводи да је првостепени суд био у обавези да испита урачунљивост окривљеног. Наиме, урачунљивост окривљеног у току поступка ни на који начин није доведена у питање, сам окривљени није износио предлоге у том правцу, нити су током поступка истицане околности које би довеле у сумњу његову урачунљивост.

Са друге стране, правилно се жалбом истиче да је у конкретној ситуацији и при утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима, казна престрого одмерена, због чега је одлука у том делу и преиначена.

Наиме, правилно се жалбом у делу одлуке о казни истиче да првостепени суд није у довољној мери ценио чињеницу да је окривљени Даниловић до сада осуђиван само за неистоврсна кривична дела, да је исти отац једног детета, да је од извршења предметног кривичног дела протекао период од готово четири године, а да није било нових противправних понашања према оштећеној, те да су најштетније последице извршења изостале или отклоњене, што је довело до индивидуализације и одмеравања казне у дужем трајању него што је то потребно и довољно. Имајући у виду наведене околности, овај суд је става да ће и осуда на казну затвора у трајању од 7 (седам) месеци према окривљеном Даниловићу остварити сврху кажњавања прописану законом, те испунити циљеве специјалне и генералне превенције.

Из изнетих разлога, а на основу члана 459. став 1. Законика о кривичном поступку, одлучено је као у изреци.

Виши суд у Смедереву, дана 03.06.2025. године

Записничар,
Александра Симић

ПРЕДСЕДНИК СУДА - ВЕЋА
Судија Слађана Бојковић

